

Disse Paragraffer angaar uberettiget *Tilegnelse af offentlig Myndighed* og lignende Misbrug. Bestemmelserne i §§ 133 og 134 svarer til Straffelovens § 107 og er affattede i Overensstemmelse med Kommissionens Udkast (U. § 130 og U. L. om Forseelser § 7). Derimod har man begrænset Bestemmelsen i § 135 (U. L. om Forseelser § 8) til kun at angaa uberettiget Benyttelse af Kendetegn og Dragt, som er forbeholdt dansk eller fremmed offentlig Myndighed, — hvorunder er indbefattet Misbrug af dansk eller fremmed Rigsvaaben eller Kongekrone o. l. — samt lignende Benyttelse af Kendetegn og Dragt, der er forbeholdt Personale, Indretninger og Materiel, som er bestemt til at yde Hjælp til saarede eller syge i Krig. Denne sidste Bestemmelse har særlig Henblik paa den Staten paahvilende internationale Forpligtelse til at fastsætte Straf for Misbrug af Genferkorset («Røde Kors»), jfr. allerede Lov Nr. 98 om uretmæssig Konkurrence m. m. af 29. Marts 1924 § 4. Man gaar ud fra, at Benyttelse af Kendetegn eller Dragt, der har saadan Lighed med de lovbeskyttede, at en Forveksling let finder Sted, er strafbar uden nogen udtrykkelig Bestemmelse herom.

15de Kapitel.

Forbrydelser mod den offentlige Orden og Fred.

Til §§ 136—138. (U. § 131 og U. L. om Forseelser §§ 17 og 18, jfr. Mot. Sp. 238—40 og 400—01).

Disse Paragraffer giver Regler om Straf for *Opløb* og den Forstyrrelse og Uro, der forvoldes ved Misbrug med Hensyn til Alarmering af Politi, Brandvæsen eller Ambulance.

§§ 136 og 137 træder i Stedet for Straffelovens § 104 og er affattede i Overensstemmelse med Kommissionens Udkast. § 136 omfatter de Tilfælde, hvor der, som Følge af det med Fremkaldelsen af Opløb forbundne Forsæt, foreligger en alvorlig Krænkelser af den offentlige Orden og Fred, en Krænkelser, der vil kunne have en saa kvalificeret Form, at den falder ind under Lovforslagets § 125. Hvor det i § 136 ommeldte Forsæt derimod mangler, vil Fremkaldelse af Opløb kunne være en Overtrædelse af en Politivedtægts Bestemmelse, men intet videre. § 137 omfatter Opløb, der ikke har den i § 136 angivne farlige Karakter.

Naar man i § 136, Stk. 3 i Slutningen — i Modsætning til, hvad der i Almindelighed er Tilfældet i Lovforslaget — har betinget Anvendelsen af den foreslaaede Straf af, at Forbrydelsen ikke efter sin Beskaffenhed medfører højere Straf, er det ikke fordi et saadant Forbehold i og for sig er nødvendigt. Det er nemlig en Selvfølge, at en Handling, der falder ind under forskellige Straffebestemmelser, vil kunne straffes efter den Bestemmelse, der hjemler den højeste Straf. Naar det anførte Forbehold desuagtet undtagesvis er optaget paa dette Sted, skyldes det, at man ellers muligt vilde betragte § 136, Stk. 3, som givende udtømmende Regler for det Tilfælde, at der under et Opløb blev begaaet Forbrydelser, der henhører under Opløbsets Formaal.

§ 138 er forsaavidt en ny Bestemmelse i dansk Ret, som man hidtil kun har kunnet ramme de her omhandlede Forhold under de i Straffelovens §§ 295 og 296 angivne Betingelser eller som Overtrædelse af Politivedtægt, hvilket har været følt som en Ulempe.

Til § 139. (U. § 131 A., jfr. Mot. Sp. 240—41.)

Bestemmelsen, der hjemler Straf for *offentlig Tilskyndelse til Forbrydelse*, og til hvilken der ikke findes noget tilsvarende i nugældende Ret, er affattet i Overensstemmelse med det af et Mindretal (2 Medlemmer) indenfor Kommissionen stillede Forslag. Man maa ligesom Mindretallet anse en saadan Bestemmelse for nødvendig, idet intet Samfund — ligegyldigt af hvilket politisk Synspunkt Regeringsmagten er baaret — vil kunne finde sig i offentlig Tilskyndelse til Mord, Brandstiftelse, Plyndringer og andre lignende Forbrydelser. Saadanne Tilskyndelser maa kunne imødegaaes med Kraft, selv om de konkrete Betingelser for Anvendelse af Reglerne om Forsøg paa Anstiftelse ikke foreligger, hvilket godt vil kunne tænkes paa Grund af den Almindelighed, hvori saadanne Tilskyndelser ofte vil være holdt. At der skulde være Fare for, at Bestemmelsen i den foreliggende Form — jfr. derimod § 143, Stk. 1 i den første Straffelovskommissionens Udkast — skulde blive misbrugt til at hindre den fri Diskussion om offentlige Anliggender, kan man ikke indrømme. Bestemmelsen synes ikke at frembyde noget, der kan være til Hinder for Borgernes fulde Bevægelsesfrihed paa ethvert lovligt Omraade.

Paragraffen omfatter efter sin Ordlyd offentlig Tilskyndelse til enhver Lovovertrædelse, idet der ikke i Anvendelsen af